

Valorisatieparagraaf vast onderdeel van proefschrift

De valorisatieparagraaf – het addendum waarin promovendi het maatschappelijk of economisch nut van hun studie moeten uitleggen – wordt vanaf januari 2020 een vast onderdeel van het proefschrift.

Tot op heden is de paragraaf verplicht als addendum van vijf pagina's, maar officieel geen onderdeel van het proefschrift; bij de beoordeling telt het dus niet mee. Sinds de invoering in september 2014 was er veel discussie over het verplichte bijvoegsel. Bij fundamenteel onderzoek is er niet altijd een duidelijke maatschappelijke of economische relevantie, klinkt het. Veel onderzoekers zien er daarom niets in en willen er

vanaf. Anderen vinden het juist belangrijk om aan de maatschappij te 'verantwoorden' wat zij onderzoeken.

Reden voor rector Rianne Letschert om de maatregel te herzien. "Na veel discussie met faculteiten, promovendi, supervisors en decanen is er een compromis bereikt", zei ze afgelopen week tijdens de commissievergadering van de universiteitsraad. "Het wordt een vast onderdeel van het proefschrift." Maar daar komt bij dat een maatschappelijke of economische waarde niet langer noodzakelijk is; een wetenschappelijke impact is genoeg.

Yuri Meesen

First there were four Spitzenkandidaten at the Maastricht Debate (29 April), in front of 750 students at the Vrijthof Theatre. Since a few days another Spitzenkandidaat showed up: Violeta Tomic, member of European Left party. She is a Slovenian television presenter and actress. The media, including BBC World and NOS, will be omnipresent. Also the debate will be streamed to fifty universities in Europe. Illustration: Politico See page 5

New climate parties in university elections

No less than four new parties are going to take part in the upcoming university elections. Climate and sustainability will be the most important themes between 20 and 23 May. One of these parties has both student and employee members, which is very exceptional at the UM.

A sustainability competition, the Green Office, the promise of being energy neutral by 2030. These are part of the current UM policy, but apparently it is not enough. Four new parties, all concentrating on climate and sustainability, have signed up for the University Council elections. What's more, "UM employees and students contribute subconsciously to the destruction and exploitation of the earth," states the promotion text from the new UM/FPN Sustainability party. The reason is that UM employees build up their pensions with ABP, a fund that invests in fossil fuel companies such as Shell. The new Climate Action Network, with both student and academic staff sections, feels that we should do away with that. Integrate climate change in all curricula, the party says. The UM must guarantee "that no students should complete a study programme without having been in contact with the challenges and solutions regarding climate change."

As far as seats are concerned: "As things appear at the moment, all seats will be filled, even though a number of lists still have to be officially confirmed," says Niels Harteman, secretary of the central polling committee. That was not the case last year, when two student places in the Faculty Council for the Faculty of Psychology and Neuroscience remained unfilled. This year there are sufficient students for all councils, nearly all of whom are from the familiar Faculty Council parties, Harteman explains. The administrative and support staff (OBP) also had problems filling all seats in previous years, but this year is different. The number of people on the lists is exactly equal to the number of OBP places in the Faculty Councils, says Harteman. Voting is therefore not necessary. In the case of the University Council it is, as there are five OBP candidates for four places. Finally, a little trip to another Dutch university. There will be no university council elections for students at the Erasmus University in Rotterdam this year. There are not enough students who applied as a candidate (only ten, while there are twelve seats). The polling stations will open for employees for the university council in Rotterdam.

Yuri Meesen

Due to Easter, Kings Day and Liberation Day there will be no Observant in the upcoming two weeks.

The next issue will be published on Thursday 9 May.

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek.

Nooit meer te laat

Onderwijsgroepen zijn belangrijk in het probleemgestuurd onderwijs. Het is dan ook fijn als alle studenten aanwezig zijn en op tijd komen. De vraag is: leg je dat vast in regels of laat je het aan de 'professionaliteit' van de student over? Daar ging de discussie over afgelopen donderdag in de faculteitsraad van psychologie en neurowetenschap. Het OER (Opleidings- en Examenreglement) werd besproken. Daar stond vorig jaar

in dat studenten maximaal tien minuten te laat mogen komen en ook uiterlijk tien minuten voor tijd weer weg mogen gaan. Anders riskeren ze dat de tutor hun aanwezigheid niet aftekent en ze dus studiepunten mislopen. Nu is dat veranderd naar nul minuten.

De reden van het faculteitsbestuur voor de verandering: in principe moet je gewoon op tijd komen, dat is de juiste houding. Raadslid Michael Capalbo vreesde dat tutores nu wel heel strenge politiemannen moeten worden. "Meer dan tien minuten te laat is echt veel te laat, dat begrijpt iedereen. Maar je bent zo een minuutje te laat met een goede reden. Ik zeg altijd: wie te laat komt, moet volgende keer koekjes meebrengen. Dat werkt heel goed. Je spreekt mensen eropaan, ze vinden het een beetje gênant dus komen ze volgende keer op tijd én je hebt koekjes."

Dat kan nog steeds, zei decaan Anita Janssen. "Tutores kunnen overwegen de aanwezigheid niet af te tekenen, maar het hoeft niet. Ze kunnen het op hun eigen manier doen." Capalbo was nog niet helemaal gerustgesteld. "De regel is nu nul minuten. Student-tutores die het voor het eerst doen, willen graag netjes de regels volgen."

Dat werd opgelost met een andere woordkeuze: 'zal' werd 'kan'. De tutor kan overwegen de aanwezigheid niet af te tekenen, maar hij zal dat niet per se doen.

Bescherm een roker tegen anti-rookwet

Vanaf 1 augustus 2020 geldt een algemeen rookverbod op en rondom alle Nederlandse onderwijsinstellingen. Voor de universiteiten betekent dit dat er op alle universiteitsterreinen niet meer gerookt mag worden, ook in de tuin of op de parkeerplaats dus niet. De studenten van de Dope-fractie in de universiteitsraad zijn "huiverig" over de nieuwe wet. Want komt hiermee de privacy van studenten en medewerkers niet in het geding, vroeg raadslid Laurens Bierens zich af tijdens de U-raadsvergadering afgelopen week. "Ik wil roken niet promoten hoor, maar het is nog altijd iemands eigen keuze. We leggen de keuze nu een beetje op. Moeten we rokers geen handvatten bieden?" "Je overvalt me een beetje met deze vraag", zei Nick Bos, vicevoorzitter van het college van bestuur, enigszins gniffelend. "Aan wat voor handvatten denk je?" Daarover had Bierens geen idee. Bos: "Ik zal erover nadenken en kom er de volgende vergadering op terug."

Een pedagogische 'straf'

Een student van een Leuvense studentenvereniging, die eind vorig jaar deelnam aan een

ontgroening ('studentendoop') waarbij hij zelf onwel werd en een medestudent overleed, wordt waarschijnlijk toch niet geschorst. Wel moet hij van de universiteit in Leuven een 'pedagogische taak' uitvoeren, meldt *De Standaard*. Een student die niet lekker werd omdat hij grote hoeveelheden visaus heeft moeten drinken: waarom zou die überhaupt worden geschorst? Goede vraag. Daar schreven we

recent al over op deze pagina. De KU Leuven schorste hem tot het einde van het academisch jaar, omdat hij 'geen afstand wilde nemen van het fatale doopritueel'. De advocaat van de student vond het te ver gaan. Nu besluit de universiteit een streep te zetten door de schorsing als de jongeman vrijwilligerswerk gaat doen. Hij mag zelf met een voorstel komen. Op de site van 'vrijwilligerswerk Leuven' valt

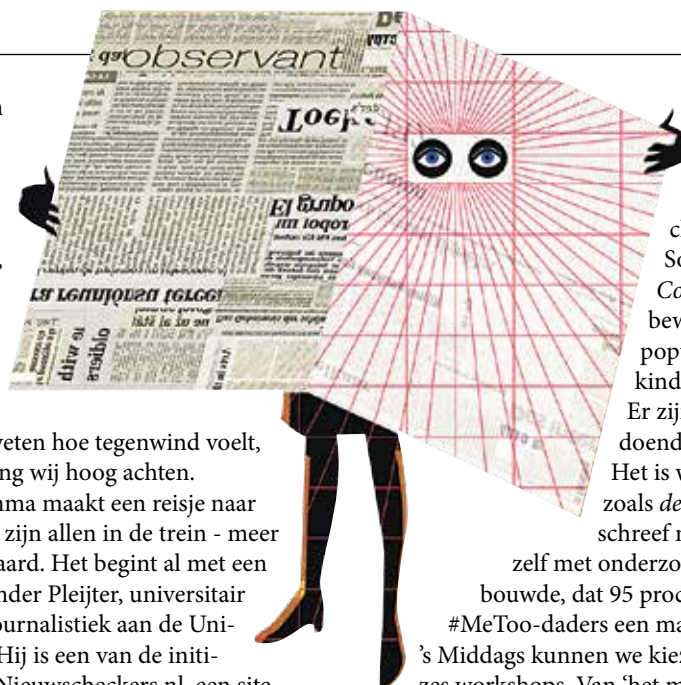
genoeg te kiezen: verhuishulp voor vluchtelingen, begeleider van een kunstjeugdbeweging of openbaar vervoer-buddy voor mensen met een beperking. Maar deze is hem op het lijf geschreven: 'man of vrouw die op zoek is naar avontuur'. Als vrijwilliger bij Pasar Actief "kan je je uitleven met het organiseren van avontuurlijke activiteiten (...). De nadruk ligt op het verleggen van eigen grenzen (...)."

Speeddaten in Eindhoven

Mijn collega YM gaat deze Witte Donderdag speeddaten. Dat klinkt iets spannender en romantischer dan het is. Hij is niet op zoek naar een liefde, daar woont hij al mee. Hij is op zoek naar een vakbroeder of -zuster waarmee hij kan sparren over journalistieke kwesties die niet alleen bij *Observant* spelen, maar ook bij andere universiteits- of hogeschoolbladen. En dus schuift hij vandaag tijdens het jaarlijkse Kringcongres (van de gezamenlijk hoger onderwijsmedia) in Eindhoven tot drie keer toe twaalf minuten aan bij een collega-journalist uit het land.

U raadt het al, de redactie is vandaag gesloten want we zitten in Eindhoven waar ons zusterblad *Cursor* van de TUE het congres organiseert. Daar kijken we naar uit, op de eerste plaats omdat het inspirerend is om te

worden omgeven door mensen die hetzelfde vak beoefenen, die begrijpen waar de kansen liggen, wat struikelblokken kunnen zijn, hoeveel moeite een artikel soms kost, maar ook vakmensen die weten hoe tegenwind voelt, en wier waardering wij hoog achten. Ook het programma maakt een reisje naar Eindhoven - met zijn allen in de trein - meer dan de moeite waard. Het begint al met een lezing van Alexander Pleijter, universitair docent internetjournalistiek aan de Universiteit Leiden. Hij is een van de initiatiefnemers van Nieuwscheckers.nl, een site van de "factcheckers" van de UL. Daar worden berichten uit diverse media onder de loep genomen en uitgezocht of iets waar, onwaar

of niet te checken is. Zo is het niet te checken of Sophia, zoals *Cosmopolitan* beweert, de populairste kindernaam is. Er zijn onvoldoende gegevens. Het is wel waar, zoals *de Volkskrant* schreef maar niet zelf met onderzoek onderbouwde, dat 95 procent van de #MeToo-daders een man is.

's Middags kunnen we kiezen uit zes workshops. Van 'het maken van podcasts', 'video's maken op je smartphone', 'omgaan met fake nieuws' tot het 'objectief beoordelen van weten-

schapsnieuws'. *Last but not least* is er de prijsuitreiking. Een jury (journalisten van *Trouw*, *Brabants Dagblad* en *de Keuzegids*) maakt een top drie van de ingezonden artikelen die voldoen aan tenminste een van de drie criteria: impact op de universiteit, journalistiek vernieuwend en eigen nieuws/eigen onderzoek. *Observant* dingt mee met de verhalen over de *Rambam*-zaak.

Als laatste is er de borrel, altijd gezellig, zeker in Eindhoven waar de vorige keer de tap op een bepaald moment sloot omdat - in tegenstelling tot andere congressen - iedereen tot laat in de ondergaande zon bleef zitten en zich de bijzondere biertjes en bitterballen goed liet smaken. Werd toch nog aan het stereotype van de drinkende journalist voldaan.

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie. Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

3500 euro voor Matchproject van Maastrichtse masterstudenten

Gewonnen: 3500 euro voor het creëren van een ontmoetingsplek op een braakliggend grasveld in Pottenberg. Dit project van masterstudenten Debbie Markusse en Rachita Munshi viel afgelopen zondag in de prijzen tijdens de jaarlijkse Stadsgoudcompetitie van het Elisabeth Strouven Fonds. I

eder jaar schrijft het fonds een wedstrijd uit met verschillende thema's: hoe maak je mensen gelukkiger, de buurt leefbaarder, de wijk groener, hoe bestrijd je armoede en eenzaamheid?

Acht projecten zijn dit jaar beloond met een Stadsgoud-cheque.

Markusse en Munshi wonen in een Match huis – een project waarbij studenten vrijwilligerswerk doen in de buurt in ruil voor goedkopere huisvesting – in Pottenberg. Op het grasveld voor hun woning hopen ze met het plaatsen van jeu de boules banen, picknicktafels en een natuurspeeltuin buurtgenoten bij elkaar te brengen.

De wijk Pottenberg is gebouwd in de jaren zestig vanuit de zogenaamde parochiefilosofie

met een kerk in het midden en daaromheen winkels, scholen en woningen. De twee studenten wonen in het karakteristieke Poortgebouw, gebouwd op pilaren die een onderdoorgang vormen: de 'poort' van de wijk. Het pand staat op de nominatie voor sloop. De flats worden verhuurd door woningcorporatie Woonpunt. Markusse: "Ik kwam vanuit Utrecht voor een master naar Maastricht en was op zoek naar vrijwilligerswerk om snel mensen te leren kennen. Zo kwam ik Match tegen. Ik zag het als een win-win situatie: ik zou mensen leren

kennen via de Match community én ik zou iets voor buurtgenoten kunnen betekenen. We hebben afgelopen jaar meegeholpen aan de kerstmarkt en kerstmis en samen met medebewoners [geen studenten] het trappenhuis van het Poortgebouw beschilderd. Het was niet zo sfeervol, een beetje verloederd. De schildering stelt een boom voor met bladeren – die laatste zijn de handafdrukken van de bewoners."

Met het project voor het grasveld gaan ze zo snel mogelijk aan de slag.

WD

Vier Comeniusbeurzen voor UM

Docenten van hogescholen en universiteiten hebben miljoenen gekregen voor onderwijsvernieuwing. De Comeniusbeurzen, in 2016 in het leven geroepen, zijn over drie categorieën verdeeld: Teaching Fellow, Senior Fellow en Leadership Fellow. Maastricht sleepte er vier in de wacht.

Hoogleraar privaatrecht Gijs van Dijck mag 50 duizend euro investeren in het project

Case law analytics, dit om het gebruik van technologie in het juridisch onderwijs te bevorderen. De UM ontwikkelt software die analyseert en visualiseert hoe beslissingen van rechters evolueren in de loop van de tijd. Studenten leren met het programma te werken.

De twee winnaars van honderdduizend euro (Senior Fellow) zijn Michael Capalbo, universitair docent bij psychologie, en prof. Hans Savelberg (bewegingswetenschappen).

Met deze beurzen kunnen zij het onderwijs binnen de gehele opleiding vernieuwen. Capalbo wil testsoftware voor examens (waarbij toetsen kunnen worden aangepast aan de individuele leerbehoeften) gebruiken in verschillende blokken van de bachelor psychologie. Savelberg 'ontwerpt' en evalueert kleinschalige *Learning and Teaching Communities*.

Universitair hoofddocent Herco Fonteijn (psychologie) ontvangt de Leadership

Fellow-beurs van 250 duizend euro. Hij mag zijn voorstel over *global citizenship* op faculteits- of instellingsniveau uitwerken. Zo wil hij *global citizenship*-onderwijs integreren in verschillende curricula. Ook pleit hij voor een betere ondersteuning voor en erkenning van extracurriculaire activiteiten die studenten helpen om 'mondiaal burgerschapscompetenties' te ontwikkelen.

WD

Opbrengst Ragweek 2019 nog onduidelijk

De jaarlijkse Ragweek, waarin studenten met activiteiten geld inzamelen voor het goede doel, heeft een onbekend aantal euro's opgehaald. Het bestuur wilt niet ingaan op een bedrag, "omdat we willen dat het een verrassing blijft tot de officiële bekendmakingsborrel in de week van 20 mei", zegt Eva Vleer, commissaris PR en vicevoorzitter van Ragweek Maastricht. "Alleen de penningmeester weet het exacte bedrag."

Daarnaast moeten er nog enkele activiteiten plaatsvinden, klinkt het. Officieel duurde de Ragweek tot woensdag 17 april, maar "volgende week is nog de Ragweek-veiling, waar verschillende items en activiteiten met een van de bestuursleden worden geveild, en begin mei is er alsnog een cantus van International

M.S.V. Hera, de studievereniging van de Academie Verloskunde Maastricht, verkoopt beschuit met muisjes Foto: Joey Roberts

Student Network". Die ging vorige week donderdag niet door vanwege een tegenvallende kaartverkoop.

De opbrengst wordt dit jaar eerlijk verdeeld

tussen het Maastrichtse Bibihuis, waar kinderen wonen met ernstige hechtings- en gedragsproblemen, en Campagneteam Huntington. Het team zal hun deel gebruiken voor onder-

zoek naar de ziekte van Huntington en voor een informatiecampagne over de erfelijke hersenziekte.

YM

De Krant

Men neme ruim 2100 wetenschappers, 18 duizend studenten en zo'n 1500 ondersteunende staf. Ze vormen een miniatuursamenleving met een extreem hoog percentage aan hoogopgeleiden. Ze huizen in prachtige monumentale panden of in modernere gebouwen verspreid over de stad, en maken tegelijk deel uit van de grotere, échte maatschappij. Maar ze genieten ook een status aparte die de universitaire cocon hen biedt.

Iedere samenleving kent statistisch gezien haar 'rotte appels', haar sterkeren en zwakkeren, haar daders en slachtoffers, haar winnaars en verliezers. De hoogopgeleide populatie zal in dit geval het beeld wat vertekenen, maar laten we elkaar niets wijsmaken: ook hier is niets menselijks ons vreemd.

De kleine samenleving heeft natuurlijk ook

leiders. Aan hen de taak de kwaliteit van wetenschap, onderwijs, bedrijfsvoering en ethiek te bewaken. Dat is nogal wat, want met bijna 22 duizend onderdanen, en niet

de gemakkelijkste, kan er altijd iets aan hun aandacht ontsnappen.

Er gaat veel goed in de kleine samenleving. Er wordt innovatief onderzoek gedaan, er zijn prachtige initiatieven van studenten, er is ruimte voor discussie en er is plaats en tijd voor de mens achter de wetenschapper, student of ondersteunend stafflid.

Om al dat moois te vertellen, heeft de kleine samenleving een krant. Die vertelt elke week wat er zoal gebeurd is, wat mensen bezighoudt en wie iets boeiends heeft meegemaakt. Daar zijn we in geïnteresseerd en dat verbindt ons met collega's en studenten die we anders niet snel zouden tegenkomen.

Maar een krant zou geen krant zijn als ze alleen maar goed nieuws vertelde. Dan heet het namelijk een reclameblad. Dus, wanneer daar aanleiding toe bestaat, doet de krant haar journalistieke plicht en onderzoekt, pleegt hoor en wederhoor en publiceert. Zoals een

goede krant betaamt.

Dan schrikken wat hoenderen van de knuppel, en rimpelt het water door de steen die erin viel. Net zoals dat dagelijks in de grote, soms boze, wereld het geval is.

De leiders van de kleine samenleving zijn niet blij. Is er iets aan hun aandacht ontsnapt? Zij onderzoeken het verhaal en bekijken of het om actie vraagt. Allemaal gedoe, tijdrovend en lastig.

Maar het zijn wijze leiders. Want zij weten dat de krant, die zonder hun financiële steun niet zou kunnen voortbestaan, een belangrijke rol speelt in de kleine samenleving. Een onafhankelijke, kritische blik op deze cocon is gezond en houdt iedereen alert. Daarvan hoeft je in elk geval wetenschappers niet te overtuigen, toch?

Ellen Krijnen, Senior Advisor Marketing and Recruitment, the Netherlands

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Patience is a virtue

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? Economics Professor Thomas Dohmen would like to set up a long-term, large-scale research project to see if there is a causal connection between patient behaviour (in economic terms) and income. And if there were, what would be the best way to stimulate this behaviour.

Would you rather have €100 today or €150 in twelve months' time? And preferably €100 now or €140 in a year's time? Or €100 today or €160 in a year's time? "With questions like these, you can measure how 'patient' people are economically," says Dohmen. "What is the amount where it no longer matters whether they get the €100 or the higher amount? The higher this amount, the more patient people are."

Dohmen previously researched the patience of 80 thousand people in 76 different countries using questions like the ones above. He looked at the differences between countries,

found. It's the same with animals. Squirrels in North America hoard much more than the same squirrels in Africa."

The most important conclusion from the previous study: "There is a very strong relation between patience and income: more patient people – and hence more patient countries – have more money." Of course various other matters play a role too, but according to Dohmen's model, patience is the main factor (60 per cent). "This is most likely because patient people invest more in themselves (education), in capital (savings): so therefore in the future."

But does a person become more patient because of a high income? Or does that person have a high income because he or she is patient? A classic chicken-and-egg issue. "I expect the latter, but that is difficult to say after our first study," says Dohmen. "We only found a relation, which says nothing about causality. I would very much like to research that. If that relation is actually causal, then we have found the possible key (patience) to fight poverty in the world."

He not only wants to measure patient behaviour. "In addition, I would like to set up institutes in some of the countries near the equator – which are very normal in rich countries – that promote patient behaviour. For example banks that give children gifts for having a savings account with the bank, or a government that guarantees the money in savings accounts up to a certain amount. If the bank go bankrupt, people will still receive their money. But also organisations that monitor that contracts are complied with, as well as vaccination programmes: a higher life expectancy results in people concentrating on the future and putting more money aside. I would prefer to do this for 35 to 40 years, so that I could follow whole generations. Then I would really be able to see whether the relation is a causal one, whether there are differences between generations, whether my intervention makes people more patient, and whether there are differences between countries with and without new institutions."

Yuri Meesen

"If that relation is actually causal, then we have found the possible key to fight poverty in the world"

but also between compatriots.

What appeared, was that "rich countries such as Australia, the United States, Germany and also the Netherlands, are much more patient than poor countries in Africa and especially South America." Dohmen thinks that culture, living environment and climate play a major role. "Over the past seventy-thousand years, man has populated the world from Africa. People in cold countries need to take the future into account more so than people in countries closer to the equator, where at any given time there is sufficient food to be

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl
Check the website for an overview of this series

Wishful Thinking

Thomas Dohmen Photo: Joey Roberts

New UM Inter-Species Personnel Policy

Academic staff involved in a cross-faculty educational programme have been invited to an afternoon workshop at Gaia Zoo in Kerkrade in May in order to improve their leadership and mentoring skills by observing zoo animals. The learning goals include those specified in the next paragraph.

Rumour has it that following the successful staff workshop, the Executive Board will spend an entire weekend at the zoo. Their learning goals include observing without prejudice; recognising group dynamics, seeing how environment affects behaviour, and reflecting on their own behaviour in groups. It is not yet known which animals the Executive Board will be observing, nor whether they will all observe the same animals. Last, I heard the Executive Board was trying to decide which species most resembles those working at FASoS.

Plans for a reciprocal visit by the animals to the university are under discussion. An Inter-Species Working Group has been established to prepare the programme for the animals. The primates want to attend a meeting of the Board of Deans in order to learn more about alpha male behaviour (also called 'leadership'). The big cats are more interested in developing their skills for tracking humans in urban environments. I don't even want to imagine what objectives the snakes have. Until the Inter-Species Working Group has agreed the learning goals, the animals will certainly not be allowed to join any PBL sessions.

A Memorandum of Understanding has already been signed by the President of the University and the Lion King. The University's Ethics Committee has insisted on two conditions so that no harm comes to any participants. First, extra support will be given to female participants – of all species – to prevent the development of any kind of Bokito effect. Second, the carnivorous animals will not eat members of the university; and the humans working at the university will not hunt the zoo animals nor harm them in any way. On behalf of the zoo animals, the Lion King has pointed out that humans have already inflicted much harm on many species, and they want further reassurance that human members of the university can be trusted.

Sally Wyatt, Professor Digital Cultures at the Faculty of Arts and Social Sciences

This column reflects the personal views of the author

EU Spitzenkandidaten in debate with 750 students “The EU needs a strong leader who counters the apathy among youngsters”

Frans Timmermans (socialists), Bas Eickhout (green party), Guy Verhofstadt (liberals), Jan Zahradil (conservatives)...and below: Violeta Tomic (left) Illustration: Politico

Who will succeed Jean-Claude Juncker as President of the European Commission? In Maastricht, on April 29, five Spitzenkandidaten will go into a debate in front of 750 students. The media, including BBC World News and the Dutch NOS, will be omnipresent. At the Vrijthof, people can follow the debate on screens.

How could the EU counter climate change, how to tackle unemployment? How to balance free speech and hate speech on the Internet? What should be the future values of Europe?

Hundreds of questions from students came in, addressed to the Spitzenkandidaten of the European political parties that will debate in the Theatre of the Vrijthof. The event, especially for young people, is organised by the UM, the City of Maastricht and the Province of Limburg – as well as the European Youth Forum and the European Journalism Centre. The moderators are UM rector Rianne Letschert and Ryan Heath, political editor of Politico.

The Maastricht Debate is one of some fourteen debates in the run up to the EU parliamentary elections on 23 May. “It is the most important, you could say, apart from the official one at the European Parliament”, says Thomas Christiansen, UM professor of European institutional politics and one of the organisers. “At least, that is what we hear from the parties themselves. It's partly due to our reputation, to our first debate

in 2014 wherein Juncker participated.”

The candidates are: Bas Eickhout (European Green Party), Frans Timmermans (Party of European Socialists), Guy Verhofstadt (Alliance of Liberals and Democrats for Europe), Jan Zahradil (Alliance of Conservatives and Reformists in Europe), and Violeta Tomic (European Left), who is added to the list a few days ago.

Quite disappointingly, the candidate of the Christian Democrats, Manfred Weber, has declined. He is attending a birthday party, says Christiansen. “The former German minister of finance Theo Waigel is turning 80. Earlier, Weber had already rejected an internal debate for the nomination of his party. Maybe you could see a pattern, but on the other hand: a few days after Maastricht, he will be present at the debate in Florence.”

What kind of a President does Europe need in 2019? Christiansen: “A strong leader willing to stand up to the member states, as in the Rule of Law crisis with Poland and Hungary, and at the same time, able to bring them together. Someone who can communicate with people, and can be present on the global stage. Above that, Europe needs a president who is aware of the problems of young people, and who can address the apathy and antipathy of the youngsters.”

The Spitzenkandidaten are proposed by the parties in the Parliament, but eventually Parliament and European Council (the heads of government) need to agree on the president. In 2014,

we witnessed a battle between the institutions.

“Parliament won that time: it insisted on Juncker, who became President, in spite of the misgivings of the Council. Some say that Parliament over-exercised its powers, and others that the heads of government underestimated the dynamics. Also, in 2014 the Parliament was very united in its support of the Spitzenkandidaten process, whereas now it is more divided. The European Council could come up with a ‘new’ name such as Michael Barnier, the Brexit negotiator from France, or favour Margrethe Vestager, the Danish commissioner for competition, who would be the first female president.”

Maurice Timmermans

The debate will be live-streamed by Politico Europe

Match project wins Stadsgoud

Prize: 3,500 euro for creating a meeting place on a wasteland in Pottenberg. This project by master's students Debbie Markusse and Rachita Munshi won a prize in the annual 'Stadsgoud' competition, organised by the Elisabeth Strouven Fonds, last Sunday. The organisation runs a competition every year with various themes: how to make people happier, how to make the neighbourhood a nicer place to live, how to make the area greener, how to fight poverty and loneliness? Eight projects were awarded a Stadsgoud cheque this year.

Markusse and Munshi live in a Match house – a project in which students do voluntary work for the neighbourhood in exchange for cheaper housing – in Pottenberg. By creating a place for playing a game of boules, putting up picnic tables, and setting out a natural playground on the field in front of their house, they hope to bring neighbours together.

The Pottenberg neighbourhood was built in the nineteen-sixties based on a so-called parish philosophy with a church in the centre surrounded by shops, schools and houses. The two students live in the characteristic *Poortgebouw*, built on pillars that form an underpass: the 'gateway' to the neighbourhood. The building has been nominated for demolition. Housing

corporation Woonpunt rents out the flats.

Markusse: “I came from Utrecht to Maastricht for a master's and I was looking for voluntary work to quickly get to know people. That is how I came in contact with Match. I saw it as a win-win situation: I would get to know people through the Match community and I could do something meaningful for my neighbours. The past year we helped with the Christmas

Valorisation paragraph to become fixed part of theses

The valorisation paragraph – the addendum in which PhD candidates explain the social or economic value of their study – will become a fixed part of the thesis as from January 2020. Scientific relevance may also be included from next year onwards.

Until now, the paragraph was compulsory as a five-page addendum, but not as an official part of the thesis; so it doesn't count in the assessment. Since its introduction in September 2014, there was a great deal of discussion about the compulsory appendix. It was said that in the case of fundamental research, there is not always a clear social relevance. Many research-

market and Christmas festivities and together with others living in the *Poortgebouw* [not students] we painted the stairwell in our building. It didn't have much atmosphere, a little dilapidated. The painting depicts a tree with leaves – the latter being the inhabitants' palm prints.” Markusse and Munshi will start on the project in the field as quickly as possible.

WD

ers therefore don't see its added value and want to be rid of it. Others feel it is very important to 'justify' to society what they are researching. This is the reason why rector Rianne Letschert decided to review the measure. “After much discussion with faculties, PhD candidates, supervisors and deans, a compromise was reached,” she said last week during a committee meeting of the University Council. “It will now become a fixed part of the thesis.” But we have added that a social or economic value is no longer necessary; scientific impact is sufficient.

YM

(Wo)man at work:
bartender
and kitchen
hand at
Eetcafé de
Preuverij

Hidde Bobbink Photo: Loraine Bodewes

“This place is like my second living room. I’m here almost every day”

Hidde Bobbink – 21, third-year student of International Business – works on average 10 hours per week, earning 9 euros per hour.

“Has he already said that I’m his favourite colleague?” the bartender jokes. Another colleague: “And that I’m his least favourite?” Hidde Bobbink, wearing an apron, is leaning casually against the doorframe leading to the tiny kitchen of Eetcafé de Preuverij. He smiles; he’s clearly used to his colleagues’ antics. This is the calm before the storm, he explains as he wipes down the counter and washes his hands. The last few guests of a group of 27 students are arriving. In less than an hour, each of them will be served the main course of their choice – preferably all at the same time. “Cooking” is a bit of an overstatement, in Bobbink’s opinion. “There are these ladies who’ve been cooking the more complicated meals for us for years: [regional meat dish] *zuurvlees*, goulash, soup, the sauces. We reheat those in

the evenings. We do cook the meat, prepare salads and lunch sandwiches, fry chips and schnitzels, and plate everything.” He thinks the food they serve is good, especially for the price, though of course – “We’re a simple eatery” – it’s not haute cuisine. When he was in secondary school, Bobbink worked in a supermarket. As a student – “My older brother also worked here” – he wanted a job in food service. “I enjoy it. Our guests are often people who are on a day trip or an evening out and are usually in a good mood.” He started working as a bartender and kitchen hand at de Preuverij 3.5 years ago. “We have a team of twenty people, 60 per cent of us are students, most of the others are locals. There’s a good vibe; this place is like my second living room. I’m here almost every day. I come in for

a cup of coffee and a chat in between tutorials.” The phone rings. “A table for four? Yes, that’s possible. Seven p.m., see you then”, says the bartender. A second later, he’s whistling along to the music again. Meanwhile, Bobbink rapidly prepares two plates with salad and some acar. While the chips are in the fryer and the satay skewers on the grill, a customer comes over to pay for their onion soup. After that, Bobbink serves the two guests their main courses. “Enjoy your meal. Please let me know if there’s anything else I can do for you.” The phone rings again. “A table for five? Yes, that’s possible. See you then.” A member of independent fraternity Chic Sat, Bobbink runs into many of his peers during his work. “Groups of students come here for meetings or to have dinner. But we also get

non-students. I like that we have different types of guests.” Although he occasionally drinks beer on the job, he keeps it within limits. “I don’t like working under the influence. You have a responsibility. You’re not out partying, you’re at work.” The group of 27 people has almost finished ordering, one of the bartenders informs Bobbink. They just need to ask the smokers, who are standing outside, what they’d like to order. Bobbink, relaxed, and the other kitchen hand prepare themselves. It’s finally time for the real deal.

Riki Janssen

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl
Check the website for an overview of this series

Divest our pensions

Pension fund ABP should stop investing in fossil fuel giants like Shell and ExxonMobil, argues PhD researcher **Sarah Thin**, on behalf of Fossil Free Maastricht. She asks UM staff to speak up.

Calling all staff members: do you know where your pension is invested? Do you know what kinds of companies your money supports? I didn't either, until recently.

As it turns out, a large proportion of all UM staff pensions is being directly invested (by ABP pension fund) in fossil fuel giants like Shell and ExxonMobil. In total, over €10.9 billion worth of ABP-managed pensions is being channeled into the destructive and exploitative fossil fuel industry.

Most of us are unaware that our pensions are being used in this way. We were never consulted, nor given opportunity to comment. Without our knowledge or consent, the money that is supposed to be for our future is financing the very industry that is destroying that future.

But some of us are beginning to stand up and speak out. We don't want our money to be used in this way. And why not?

The first and most obvious reason is the destructive effect these companies have on the environment. Fossil fuels are the driving force behind the emissions currently propelling us at break-neck speed towards catastrophic climate change.

Maastricht University's main purpose, and our purpose as educators, is to prepare young people for their future. Yet at the same time our pensions are being used, often against our will, to finance and facilitate the destruction of that future. As Dr van Gelder, assistant professor at the Faculty for Health and Medical Sciences, asks: 'Hoe kan ik van mijn pensioen genieten als mijn geld de aarde doet opbranden?' How can I enjoy my pension when my money is burning up the planet? The environmental impact is not the only concern. Many of these companies have been implicated in massive human rights violations. In a recent report, Amnesty International concluded that Shell had been complicit in numerous serious human rights violations in Ogoniland, Nigeria, including the summary execution of numerous environmental activists.

Sarah McGibbon, a researcher and tutor at the Faculty of Law, explains the deep hypocrisy at play. 'Climate change presents one of the greatest challenges to human rights,' explains Sarah. 'It is totally unacceptable to me that my pension, earned through human rights research, is used to support companies with appalling human rights records and to actively strengthen the fossil fuel industry.'

Professor John Parkinson from the Faculty of Arts and Social Sciences was similarly 'dismayed' to discover how his pension is being used. 'We as academics are constantly calling attention to issues of climate change, of injustice in countries where oil extraction is rife and human rights records are poor, where the rule of law is suspended in favour of extractive industries. If we're going to call these things out credibly, we can't at the same time be individually profiting from that very activity.'

When we invest in these companies, not only do we support them financially, we also create for them a veneer of social acceptability. We give them a social license to continue as they are. The divestment movement is about withdrawing this money and this support. It's about destroying that social license. Our

Photo: Pixabay.com

silence is what gives these companies power. They can only do what they do because we let them.

If you, like me – like us – refuse to have your pension used in this way, then join us in speaking up. Write to ABP and tell them how you feel. Demand that they stop using your pension to support firms like Shell and ExxonMobil. Fossil Free Maastricht have a draft letter that you can sign, and will even organize

postage. Get in touch. Take a stand. Make your voice heard.

Some problems will not be solved by sticking plasters. Climate change is one of these. No amount of recycling and turning the lights off is going to save us when our institutions and financial systems are so closely tied to fossil fuels. But we can break down these systems; cut the ties with this destructive industry. We still have time to make a difference – but we

need to act, and we need to act now.

*Sarah Thin, PhD Researcher and Tutor,
Faculty of Law*

This article came about with research support by Paul Denfield and Indra Gesink. If you would like to get involved or find out more, just email fossilfreemastricht@gmail.com or search 'Fossil Free Maastricht' on Facebook or Twitter.

Curriculum bachelor geneeskunde op de schop

Student bepaalt zelf studiepad

en gaat meteen de praktijk in

Geen traditionele onderwijsgroepen meer, geen colleges en geen ‘alles of niets’ tentamens. Dat alles verdwijnt in het nieuwe curriculum van de bachelor geneeskunde, dat, als alle plannen worden goedgekeurd, in september 2021 van start gaat. Wat ervoor in de plaats komt? Studenten die de vrijheid krijgen om hun eigen studie samen te stellen, die via een portfolio laten zien wat ze kunnen en weten, en die vanaf dag één meedraaien in de praktijk.

Tekst: Cleo Freriks Foto: Loraine Bodewes

Vier keer een goed, scoorde de bachelor geneeskunde bij de laatste accreditatie van onderwijskeurmeester NVAO. Geen reden voor verandering dus. Toch gaat het roer volledig om, vertellen Jan-Joost Rethans, opleidingsdirecteur, Sylvia Heeneman, bachelor coördinator van de International Track Medicine en Judith Sieben, bachelor coördinator geneeskunde.

“We verwachten dat de zorg de komende jaren erg gaat veranderen”, zegt Rethans. “Veel meer en veel sneller dan in de jaren hiervoor. Denk bijvoorbeeld alleen al aan de mogelijkheden op het gebied van e-health die er in de afgelopen vijf tot zes jaar zijn bijgekomen.”

Praten in de wolken

Met dit in het achterhoofd en om te voorkomen dat ze bleven hangen in vertrouwde patronen, koos het Redesign Team voor ‘design thinking’ als ontwerpmethode. Hierbij staat steeds de persoon – in dit geval de toekomstige geneeskundestudent – voor wie je iets bedenkt centraal. “Je gaat steeds terug naar de praktijk”, zegt Rethans. “Wij zaten soms ‘in de wolken’ te praten, maar dan zeiden onze procesbegeleiders: wat komt er op de website te staan, wat ziet de aankomende student als hij/zij binnenkomt, hoe ziet hun dag er straks uit? We werden steeds met de voeten op de grond gezet.”

Het echte leven

Die toekomstige studenten hebben straks veel mogelijkheden om de regisseur te zijn over de eigen leerweg. Aan het begin

van een blok krijgen ze een ‘Authentieke Professionele Taak’ met daarin een situatieschets. Bijvoorbeeld: ‘Je komt op straat een gewond persoon tegen. Hij heeft stagnerende ademhaling, een uitwendige bloeding en/of een fractuur’. De studenten moeten uiteindelijk een kort eerste onderzoek kunnen doen, de juiste hulpdiensten bellen, hen van informatie voorzien en eerste hulp verlenen. Ze hebben nu tien weken de tijd om zich de kennis en vaardigheden eigen te maken om deze taak te kunnen volbrengen. Zo zullen ze iets over anatomie moeten leren, iets over de werking van de luchtwegen en iets over de eerste onderzoeken die een arts ter plaatse kan uitvoeren.

Hoe ze dat doen, is aan hen. “Nu ligt het curriculum redelijk vast. Binnen een blok is per week en zelfs per dag bepaald wat de studenten doen – welke lessen ze volgen, welke casus ze behandelen, enzovoort”, zegt Sieben. “Dat gaan we loslaten. De studenten bepalen het tempo en de volgorde waarin ze leren.”

De kennis en vaardigheden verkrijgen ze door zich in te lezen in de literatuur, samen te werken met andere studenten, naar ‘kennisclips’ (informatieve filmpjes) te kijken, trainingen te volgen of een afspraak te maken met één van de experts. “Dat zijn bijvoorbeeld klinici”, zegt Rethans. “Wij zullen dat natuurlijk moeten organiseren, het moet wel werkbaar blijven en een docent kan niet altijd. Maar het is aan de student om daar rekening mee te houden. Als jij iets wilt vragen, moet je dat voorbereiden voor het moment dat de expert er is. Zo werkt het in het echte leven ook. Als jij graag een bepaalde

training wilt doen, kan dat ook niet meteen morgen.”

Vraaggesprekken

Er zullen dus geen traditionele colleges meer zijn. “We gaan veel minder informatie ‘zenden’”, zegt Heeneman. “Student en docent komen in een vraaggesprek samen tot inzichten.”

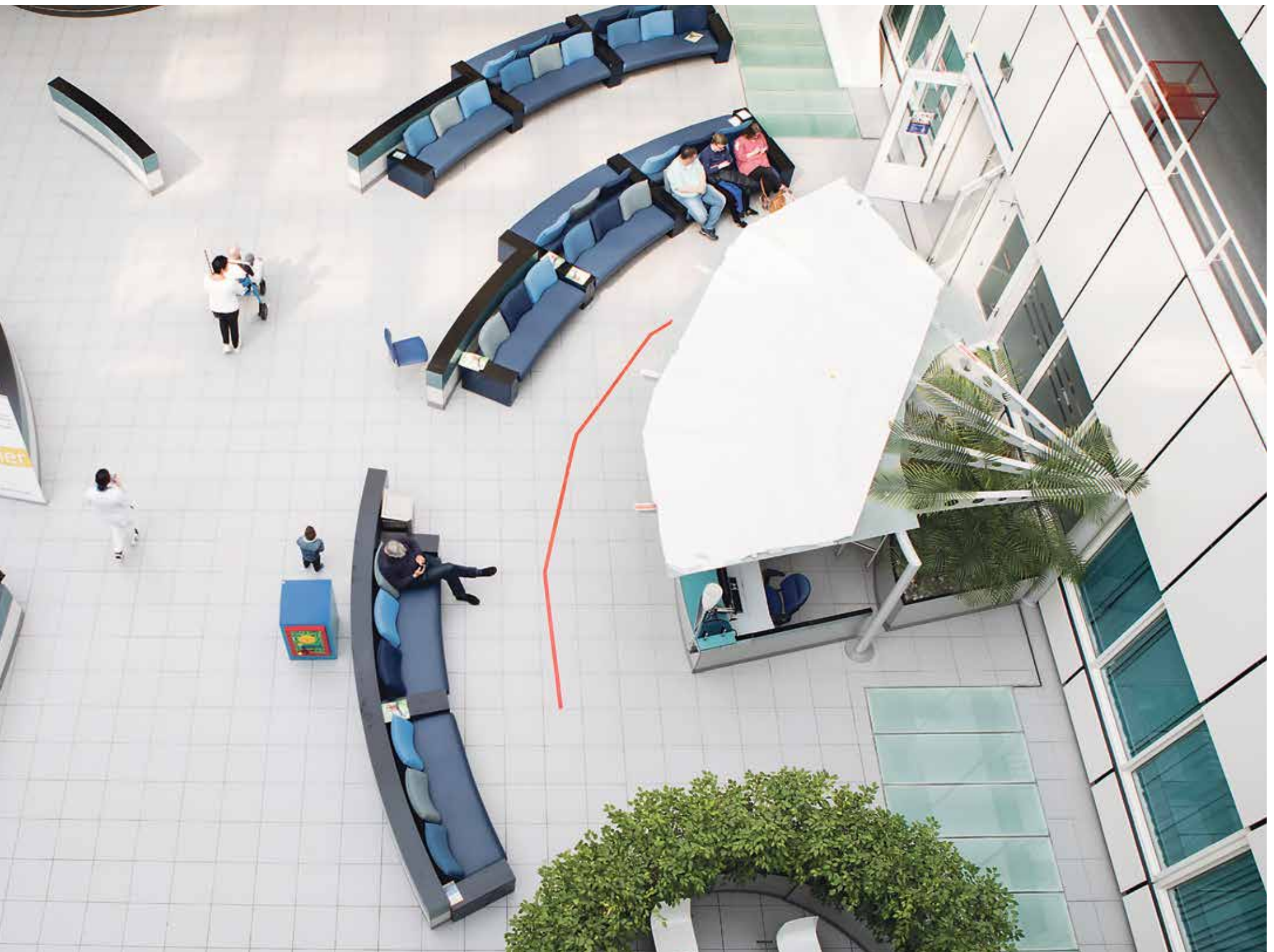
Een hele omslag, ook voor de docenten. “Daarom hebben we onlangs besloten om de invoering uit te stellen van 2020 naar 2021. Zodat we extra tijd hebben om hen voor te bereiden”, zegt Rethans. “Ze moeten leren om studenten te bevragen. De student is leidend, die moet aangeven wat hij/zij wil leren. Wij moeten zorgen dat we ze nieuwsgierig maken en begeleiden.” Sieben: “We moeten het idee loslaten dat wij weten wat studenten moeten doen. Dat is de belangrijkste omslag. Het initiatief bij de student leggen.”

Tutorgroepen

Ook de traditionele onderwijsgroepen zijn verleden tijd. De 320 studenten per jaarcohort worden opgedeeld in vier groepen van tachtig. Per tien studenten is er een leerteamcoach, die de huidige tutor en mentor vervangt. “Het is niet precies zoals een onderwijsgroep, studenten kunnen samenwerken met wie ze willen”, zegt Heeneman. “Maar we wilden wel iets van een basisgroep.”

De rol van de leerteamcoach is de student begeleiden. “Hier zetten we zwaar op in, zeker in het begin”, zegt Sieben. Vooral het leren plannen is erg belangrijk. Ook voorlichting speelt een grote rol, zodat de student die voor Maastricht kiest, weet waar

Het poliplein van MUCM

hij aan toe is. “Niet iedereen zal zich hier lekker bij voelen”, zegt Rethans. “Heb je veel structuur nodig dan is dit misschien niet de juiste keus.”

Eigen keuzes

De studenten zijn dus tien weken bezig met hun Authentieke Professionele Taak. Daarnaast is er ruimte voor eigen keuzes. Niet alleen op een bepaald moment, zoals nu, via de keuzeblokken, maar het hele jaar door, naast het gewone curriculum. Studenten kunnen kiezen uit een door de faculteit vastgesteld aanbod, dat nog samengesteld moet worden, maar eventueel ook eigen activiteiten, die nu extra-curriculair zijn, toevoegen. “Dat zullen ze dan wel moeten verantwoorden”, zegt Rethans. Ook gaat de student vanaf het begin meedraaien in de praktijk, liefst een halve dag in de week. “Natuurlijk kunnen ze als eerstejaars nog niets medisch doen, maar ze kunnen bijvoorbeeld wel een buddy zijn voor patiënten of een medicatierapport checken”, zegt Heeneman. “We willen dat ze de complexiteit van de zorg meekrijgen.” “Naar mate de studie vordert, worden ze steeds meer dokter en kunnen ze meer doen”, zegt Rethans.

Alles of niks

Wat studenten allemaal leren en doen, houden ze bij in een portfolio. Dit is een belangrijk onderdeel van ‘programmatisch toetsen’, zoals het systeem wordt genoemd. In het portfolio gaat ook de feedback van docenten en uit toetsen. Die worden nog wel gemaakt, maar studenten krijgen er geen studiepunten per aparte toets voor. Die ontvangen ze pas aan het eind van het

jaar, als het hele portfolio wordt beoordeeld. Het is dan alles of niks.

Tijdens de faculteitsraad in februari waar Rethans het nieuwe plan presenteerde bleek dat de huidige studenten dat nog best spannend vonden. Want wat als een negatieve beoordeling als een verrassing komt? Dan staat de student met lege handen.

Leren van, niet voor de toets

Dat zal niet zo zijn, zeggen de opleiders alledrie. De studenten weten – dankzij veel tussentijdse toetsen en andere feedback – waar ze staan. “Een toets geeft je informatie”, zegt Heeneman. “Je weet waar je nog aan moet werken, je kunt ervan leren. We hebben alleen het beslismoment van de afzonderlijke toets afgehaald. Want je wilt niet dat studenten na het halen van een toets denken: mooi, ik ben nu klaar. Of alleen leren voor wat er in de toets komt, in plaats van uit eigen interesse of omdat je zelf denkt: ik moet dit weten, anders kan ik mijn vak niet uitoefenen. In het huidige toetsstelsel moet je bijvoorbeeld in principe nooit een vraag over anatomie goed te hebben. In iedere bloktoets zitten er een stuk of 10, die kun je fout hebben en toch de toets halen. Theoretisch gezien zou je kunnen afstuderen zonder ook maar iets over anatomie te weten. In het nieuwe curriculum zegt de leercoach dan tegen jou: ‘je moet aan je anatomie werken.’”

Geen echte toets meer, het zal sommigen bekend in de oren klinken. Zo begon het probleemgestuurd onderwijs in Maastricht, in 1974. De student moest zelf op zoek naar informatie, leren uit eigen interesse en de voortgangstoets gebruiken om

erachter te komen waar nog aan gewerkt moest worden. “We hebben tijdens het hele proces ook naar het verleden gekeken”, zegt Sieben. “Naar de sterke punten, naar wat Maastricht Maastricht maakt in het onderwijs. Bepaalde waarden komen daarbij steeds terug.”

Gewend

Het zou ook zomaar kunnen zijn dat de toekomstige student al gewend is aan deze manier van werken. Vergelijkbare systemen worden op meerdere middelbare scholen en MBO/HBO-instellingen al gebruikt. Wat ze daar ook hebben zijn ‘leerplaza’s’. Dit zijn ruimtes waarin studenten samen komen. Om te studeren, met elkaar te overleggen, een training te volgen of met een expert te praten. Zulke ruimtes zijn er op dit moment niet in de gebouwen aan de Universiteitssingel. “Ze zijn wel een essentieel onderdeel van het plan”, zegt Rethans. “We hebben binnenkort een grote sessie met de mensen van een concept design bureau, vastgoed UM, ICT, de universiteitsbibliotheek, collega’s van een fysiotherapie-opleiding in Nijmegen, waar gewerkt wordt volgens dit concept, en studenten om te kijken wat we willen en wat er mogelijk is.”

Het moet in ieder geval de plek worden waar alles samenkomt. “De leerplaza moet een plek zijn waar je als student heen wilt. Daar is iets te halen, daar moet je zijn”, zegt Sieben. Ook moet het flexibel en toekomstbestendig zijn. Net als het curriculum zelf. Zodat nieuwe (technologische) trends en ontwikkelingen erin verwerkt kunnen worden. “Je kunt tenslotte niet alles voorspellen.”

Why “warm sweater week” does not work

Climate change is not a personal but a political problem, says Martin Unfried, senior researcher at the Institute for Transnational and Euregional Cross border Cooperation and Mobility. Good policies are needed, just raising awareness is not enough. It may not even help at all.

Sometimes a bit of experience hurts. 25 years ago, I was a trainee in the German Federal Ministry of Environment in the department for climate change. Yes, for the younger generation: 25 years ago the German as well as the Dutch government had already set CO2 reduction targets (for the year 2005).

At the time, I had the chance to be present in many interdepartmental meetings. Unsurprisingly, it was about CO2 reduction in the transport sector, the electricity sector, in industry and in the building stock. Back then, it was already obvious that we have to insulate our buildings (including monuments) at a large scale.

That is why I was amused when I recently read the evaluation of the “warm sweater” week from the Green Office and the complaints

from colleagues. The most amusing remark was the following: “our conclusion is that some buildings are not yet fit for Warm Sweater Week”. And even better: “A known issue is that some buildings are poorly insulated.” As I already mentioned, we have known what to do for the last 25 years. For me, there is only one conclusion. We should stop celebrating “warm sweater week”.

In the past, I believed in awareness raising. However, I have noticed that the success or failure of climate change policies in the EU is less related to public awareness than I thought. The Netherlands is a case in point. According to Eurobarometer (2017), many Dutch have a rather high awareness of climate change

compared to other EU member states. In three member states, at least a quarter of respondents say that climate change is the most serious problem (Sweden (38%), Denmark (29%) and the Netherlands (27%)). One could assume that this is an excellent condition for progressive climate change policy. It is apparently not. Whereas Sweden and Denmark are leading countries, the Dutch performance in climate policy belongs to the worst of EU member states according to several rankings. This is policy failure. For two decades, consecutive governments have failed to take effective measures. Take my office as an example: single glazing and leaky windows after 20 years of climate change debate. This means in the first place, that the University has apparently still not established a professional energy management and investment priority. And yes, we know that we are dealing with monuments (as for the last 20 years), that is no excuse. Sitting in an office with single glazing and celebrating “warm sweater week” is in this case the simulation of policy. Even worse: it gives us the idea that we are taking action. Furthermore, it gives the wrong impression

that climate change policy is about suffering and less comfort. It is not. We would enjoy more comfort in state-of-the-art renovated buildings.

Behind the surprisingly modest performance of the University, there is of course a general policy failure. If not even the top of a University (with all these smart people) can implement very obvious measures, then we need regulation such as a law to phase out single glazing and leaky windows. Climate change policy is in this case comparable to the policy we have for Urban heritage conservation. Nobody expects the University to respect the monument regulation voluntarily. There are clear rules, despite the fact that investments for special roofs or facades are higher than for state of the art material. It is obvious that the protection of monuments is a political question and not a personal or a moral. We do not have to be good people to save our monuments. The good news: the same is true for the climate.

Martin Unfried, senior researcher at ITEM

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Dierproeven'

In *Observant* van afgelopen week (*Aantal dierproeven in Nederland stijgt met 18%*) doet Jos Kleinjans twee krasse uitspraken: “Als ik minister was, zou ik de instellingen die een forse groei laten zien, eens uitnodigen voor een gesprek. Zachte dwang lijkt me op zijn plaats. Je zou ook prestatieafspraken kunnen maken over proefdieren. Als je het aan de

instellingen over laat, gebeurt er in ieder geval niets.” Daarmee gaat hij voorbij aan de redenen die onderzoekers kunnen hebben om meer proefdieren te gebruiken. Houdt hij ook het verschil tussen dierproef en proefdier in de gaten? Als men voor een dierproef muizen fokt en alleen de mannetjes gebruikt, dan tellen ook de vrouwtjes, die in de fok afgemaakt worden, mee. Soortgelijk argument geldt ook voor de aantallen zebravissen. Ook zijn martiale taal (dwang, prestatieafspraken, de instellingen doen niets) is niet bevorderlijk voor een rationeel proefdierbeleid.

Kleinjans zegt ook naar de relevantie van dierexperimenten te willen kijken en komt met het voorbeeld van Alzheimeronderzoek: “Kijk naar de talloze muizen met plaques in de hersenen. Er zijn vele miljarden in geïnvesteerd en het resultaat is nul.” Dat is

heel erg kort door de bocht. Het is onwaarschijnlijk dat het merendeel van het Alzheimer-dieronderzoek gedaan is met transgene muizenstammen die in hun hersenen ‘Alzheimer plaques’ krijgen. Het fundamentele onderzoek is gericht op allerlei aspecten van de interactie tussen hersencellen, en met name hoe er degeneratie kan ontstaan. Juist de monomane gerichtheid op een medicijn - de relevantie van het onderzoek volgens Kleinjans - heeft de visie van veel onderzoekers versmald: alles zou draaien om het eiwit beta-amyloid. Alternatieve ideeën kregen weinig kans, er was volgens sommigen sprake van een ware amyloid-maffia die tijdschriften en subsidiegevers in hun greep hielden.

Uitspraken zoals deze van Kleinjans helpen niet bij het realiseren van een beter proefdierbeleid waarbij nog altijd drie V's voorop-

staan: naast vervanging vooral vermindering en verfijning.

Wijnand Raaijmakers, gedragsbioloog, gepensioneerd medewerker Cognitieve Neurowetenschap

In *Observant* 29 staat op pagina 6 bij de foto Loraine Bodewes als fotograaf genoemd. Dit moet Joey Roberts zijn.

SUMMER SCHOOL

JOURNALISTIEK EN EFFECTIEF SCHRIJVEN

Wil je beter leren schrijven? Ingewikkelde materie toegankelijk maken voor een breed publiek? Of kennismaken met de journalistiek?

Kom naar de Maastricht Summerschool ‘Journalistiek en effectief schrijven’.

In acht sessies, verspreid over twee weken (maandag t/m donderdag), worden de onderwerpen pers- en nieuwsbericht, interview, reportage, column, wetenschapsjournalistiek en schrijven voor een website uitgebreid behandeld. Deelnemers gaan iedere dag zelf aan de slag met het schrijven van artikelen en krijgen in kleine groepen feedback van professionele journalisten. Een mooie inleiding in de journalistiek en effectief schrijven.

Opmerkingen van eerdere cursisten:

‘veel meer zelfvertrouwen’
‘leuke en veilige sfeer, veel geleerd’
‘weet nu wat ik wil: schrijven’

Wanneer:
6 tot en met 16 augustus 2018

Prijs: €800

Meer informatie:
riki.janssen@maastrichtuniversity.nl

Inschrijven (tot 15 juli):
www.maastrichtuniversity.nl/education/contract/maastricht-summer-school-0

Een kind met 41 graden koorts? Geen paniek

Kirsten Peetoom Foto: Michael Hommersom

Kinderen met koorts zijn de meest geziene patiënten op een huisartsenpost. En meestal is er niets aan de hand. Het probleem is dat ouders niet weten waar ze op moeten letten, de leidsters van kinderdagverblijven evenmin.

Wat meteen opvalt aan het proefschrift van gezondheidswetenschapper Kirsten Peetoom, is de linsnede op de kaft. We zien Peetoom, staand op de pedalen van haar racefiets. Is er een inhoudelijke link tussen wielrennen en koorts bij kinderen? Niet echt. Wel beschouwt ze fietsen als een metafoor voor het promotieonderzoek, met alle afdalingen en beklimmingen van dien. De zwaarste klim? Steeds de balans vinden tussen onderzoek doen en professioneel wielrennen. “In het eerste jaar van mijn promotieonderzoek was ik professioneel wielrenner bij Parkhotel Valkenburg Cyclingteam. Ik ben toen overtraint geraakt, een soort fysieke burnout. In de jaren erna had ik geen prof-status maar fietste ik wel professionele wedstrijden. Ik heb nooit getwijfeld tussen de wetenschap en de wielrennerij. Ik heb niet voor niets gestudeerd.

Bovendien: ik verdiende met fietsen tweehonderd euro per maand.” Om de metafoor door te trekken: Peetoom zal volgende week (op vrijdag 26 april) de top bereiken, zegt ze. Dan verdedigt ze haar proefschrift over koorts bij kinderen tot vier jaar.

Stuipen

Elke winter is het raak: huisartsen worden overspoeld door ouders die bezorgd zijn over koorts bij hun peuter. Uit de studie onder verschillende huisartsenposten van de Maastrichtse postdoc Eefje de Bont bleek dat een derde van de 17 duizend telefoontjes van ouders te maken had met koorts bij hun kind (tot 12 jaar). En zo goed als altijd blijkt het loos alarm. Ouders gaan vaak gebukt onder *fever phobia*, een overmatige angst voor koorts. Iets wat

ook geldt voor leidsters van kinderdagverblijven, zo blijkt uit het onderzoek van Peetoom. “Vaak circuleren er verhalen van soms twintig jaar terug, van kinderen die koortsstuipen kregen, wat lijkt op een epileptische aanval. En daarna buiten bewustzijn raakten. Dat ziet er heel ernstig uit, maar het gaat vanzelf over. Het komt bijna nooit voor.” Het probleem, zowel bij ouders als bij de leidsters, is een gebrek aan kennis. Vooral in een kinderdagverblijf is dat nogal onhandig, want Peetoom becijferde dat, alleen al in vier weken in februari en maart, 98 procent van de kinderen er koorts of andere infectiegerelateerde klachten als hoesten of oorpijn kreeg.

Fimpje

Betere voorlichting is nodig, vinden huisartsen. De belangrijkste tip: staar je niet blind

op de temperatuur. “Ook niet als je kind 41 graden heeft. Dat hoeft helemaal niet erg te zijn. Let vooral op het gedrag. Alarmbellen moeten afgaan als het kind zich anders gedraagt dan gewoon. Als het niet eet en drinkt, moeilijk plast, rode vlekjes heeft die niet weggaan als je erop drukt.”

Samen met collega's heeft Peetoom voorlichtingsmateriaal - waaronder een scholingsbijeenkomst, een brochure en een filmpje - ontwikkeld en getest. En het werkte. “Niet alleen de kennis nam toe, maar ook de angst voor koorts nam af. De leidsters van kinderdagverblijven, die geen medische scholing hebben gehad, stuurden de peuters minder snel naar huis. Ook raadden ze de ouders minder vaak aan om naar de huisarts te gaan.”

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

De wereld kan wel wat meer humor gebruiken. Zeker. Ik houd heel erg van lachen. Als puber deed ik weleens *Jiskefet* na, de Lullo's, Debiteuren Crediteuren. *De Luizenmoeder* vind ik ook vermakelijke kost. Cabaretier en filosoof Tim Frans schreef dit jaar het essay voor de Maand van de Filosofie:

Het leven als tragikomedie. Hij stelt dat humor een alternatief perspectief biedt op de onvermijdelijke en tragische kanten van het leven. Je kunt een serieuze boodschap met een grap brengen. Maar het mag van mij niet kwetsend zijn. Dan haak ik af. **Waar ik het meest onder lijdt:** Mijn bril, of eigenlijk mijn slechtziendheid. Zeg nu zelf: je wordt niet per se mooier van een bril. Gelukkig bestaan er lenzen. Ik vind 't vervelend dat ik de wereld zie door een koker als ik mijn bril draag. En dan het praktische gedoe, dat er iets op je neus zit, niet weten waar je 'm nu weer hebt gelegd. Mijn bril staat op ergernis nummer één, nog boven mijn gehoorapparaten. Ik ben slechthorend geboren, het zit in de familie. Gelukkig heeft de techniek de afgelopen twintig jaar niet stil gestaan, waardoor ik met hulp van hoorapparaten nu eigenlijk net zo goed hoor als mensen die niet slechthorend zijn. Ook op het gebied van acceptatie is er veel veranderd. Mijn ouders hebben moeten pleiten voor een plekje in het reguliere basisonderwijs. Er was helemaal niets mis met mij, ik hoorde alleen niet goed. Tegenwoordig gaat men daar anders mee om. Ik werk nu zelfs weleens mee aan onderzoeksprojecten, als expert op het gebied van mijn eigen beperking. Zoals bijvoorbeeld het multizintuiglijk museum in het Van Abbemuseum in Eindhoven. Ik ben als filosoof in het thema gespecialiseerd, maar vanwege mijn beperking weet ik ook welke elementen belemmerend kunnen zijn. Als puber maakt dat 'anders zijn' me zo nu en dan recalcitrant. Ik weet nog dat ik niet echt een talent had voor exacte vakken, maar wilde laten zien dat ik het kon. Ik ben afgestudeerd in alle exacte vakken om vervolgens maatschappelijk werk en dienstverlening te gaan studeren aan de hogeschool [grinnikt]. Na een jaar verruilde ik die studie voor filosofie in Nijmegen.

Mijn tuin is klaar voor de lente. Ik heb helaas geen tuin meer, ik zou graag een groentetuintje hebben. In Nijmegen, waar ik tot vorig jaar november woonde, had ik een gedeelde tuin. Acht jaar lang woonde ik er in een woongroep op een van de meest bijzondere plekken van Nijmegen, een voormalig 19^e eeuwse klooster. Je moet ervan houden, je deelt gemeenschappelijke ruimtes en hebt altijd mensen om je heen. Ik vond het prachtig. Ik kreeg de smaak te pakken toen ik tijdens een zomer voor een paar weken naar Berlijn ging. Ik kwam er terecht in een woongemeenschap. Eenmaal terug in Nijmegen verhuisde ik van mijn studentenkamer naar een woongroep. Samen met een buurman en een paar vrienden heb ik jarenlang een paar keer per jaar een filmfestival georganiseerd in de woonkamer: KloosterKino. We draaiden de mooiste en beste animaties. Dan zaten er op zo'n avond vijftig tot zestig man bij elkaar.

Op mijn Instagramaccount post ik vooral... O jee, dat is niet zoveel. [Ze pakt de telefoon erbij]. Ik bezoek graag tentoonstellingen over beeldende kunst. Een tijdje heb ik allerlei 'Do not touch' bordjes gefotografeerd en online gezet. Zo'n mededeling fascineert me, want waarom mag je een kunstwerk niet aanraken? Gaat het alleen om de visuele waarneming? Ik herinner me een installatie van Sheila Hicks op de Biënnale in Venetië: een grote wand met gekleurde gebreide ballen, daar had ik zo in willen duiken. Maar we leven in een wereld waarin ons is aangeleerd dat we tentoongestelde objecten niet mogen aanra-

Naam: Barbara Strating (1985, Mierlo) * **In het dagelijks leven:** programmamaker Studium Generale sinds juni 2018 * **Burgerlijke staat:** alleenstaand * **Woont in:** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

“
Acht jaar lang woonde ik in een woongroep op een van de meest bijzondere plekken van Nijmegen. Je moet ervan houden. Ik vond het prachtig
”

ken, ze worden beschermd tegen 'vieze handjes'.

Eens een Limburger altijd een Limburger. Ik ben geboren in Mierlo maar drie weken na mijn geboorte verhuisden we naar Heerlen. Anderhalf jaar later kochten mijn ouders een huis in Simpelveld en daar wonen ze nog steeds. Ik voel me Limburger als ik door het Heuvelland rijd, of die ene keer per jaar, tijdens carnaval, als mijn vader zuurvlees bereidt. Ik ben vegetariër, maar maak hiervoor graag een uitzondering. Waar ik me niet in herken: de mentaliteit van sommige Oostelijke Mijnstreekbewoners. Daarvoor heb ik te veel een open blik, ben ik te nieuwsgierig naar nieuwe invloeden. Er heerst toch een zeker wantrouwen voor het onbekende, dat zie je ook aan de uitslag van de recente verkiezingen.

Ik heb een fantastische jeugd gehad: Binnen de vier muren van mijn ouderlijk huis heb ik een geweldige kindertijd gehad. We woonden prachtig, hadden een grote tuin. Als je die uitliep, kwam je in het bos terecht. Ik haalde zelfs de krant omdat ik samen met kinderen uit de buurt het bosje had opgeruimd. De burgemeester kwam ervoor op bezoek. In het dorp en op school voelde ik me minder thuis. Er werd dialect gesproken, dat deden mijn broertje en ik niet, en ieder kind op school was wel familie van elkaar. Ik vond moeilijk aansluiting, stond een beetje erbuiten, mede door mijn slechthorendheid. Ik viel op in de klas, was anders. Op de middelbare school ging het beter. Dat voelde een stuk minder bekrompen en daar stonden leerlingen en docenten veel meer open voor diversiteit. Ik las ook heel veel, literatuur voor volwassenen, waarvan ik nu denk: 'Waarom las ik die toen eigenlijk?' De romanreeks van Maya

Angelou is me bijgebleven omdat ik die echt prachtig vind. Maar ik las eigenlijk alles dat ik kon vinden, in de bibliotheek en in de boekenkast.

Expositie die ik nooit zal vergeten: Ik was dertien of veertien en met school gingen we naar het Maastrichtse Bonnefantenmuseum, naar een tentoonstelling over smaak. Die was luchtig en met lekkere snoepjes ingericht. Je mocht er zelfs sigaren proeven. Een klasgenootje had er een mee naar buiten gesmokkeld, die hebben we toen met de hele klas op gerookt. Ik realiseerde me daar dat kunst niet per se in een statige, stille ruimte hoeft te staan, maar dat het ook speels kan zijn.

Ik ben hartstikke verliefd. Nee, allesbehalve. Mijn liefdesleven moet ik gaan reanimeren, ik heb er met de wisseling van baan en woning geen tijd voor genomen. De ware ben ik nog niet tegengekomen.

Mensen zien de wereld zoals zijzelf zijn, niet zoals de wereld is. Dat klopt. Daar ligt ook een rol voor Studium Generale, daarom heb ik op deze baan gesolliciteerd. Ik ben me heel bewust van de kracht van het podium. Je komt ergens samen, ontmoet elkaar fysiek en komt in aanraking met ideeën die misschien niet de jouwe zijn. Door te spreken en te handelen kunnen we verbonden zijn zolang we accepteren dat we verschillend zijn. Het is een belangrijk thema van mijn favoriete filosofe Hannah Arendt.

Wendy Degens

Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Film: Leto

De rockscene van Leningrad

Still uit *Leto*

Het verhaal: Leningrad, begin jaren tachtig. Het leven van de jonge muzikant Viktor Tsoi (Teo Yoo) komt in een stroomversnelling als hij Mayk (Roman Bilyk) ontmoet, de zanger van de band Zoopark. Samen richten ze de band Kino op, tarten ze het lokale regime en laten ze de Sovjet-Unie rocken. Ondertussen ontstaat tussen Viktor, Mayk en diens vrouw Natalia (Irina Starshenbaum) een bijzondere driehoeksverhouding.

We will (Sovjet)rock you.

• *Leto* (Russisch voor 'zomer') is een heerlijk nostalgische film die ons op een wolk van zoete weemoed ("Russische saudade", schreef *The Guardian*) meevoert naar eindeloze zomernachten met een gitaar aan het kampvuur en naar een tijd van vrije liefde en jeugdige vrijheidsdrang. Een scenario is er amper; *Leto* drijft twee uur lang op sfeer, maar doet dat voortreffelijk. En passant genieten we ook nog van heerlijke Sovjetrock uit de eighties.

• Als dat laatste niet gelijk als een aanbeveling klinkt, weet dan dat Kino een bijzonder fijne (new wave) band is, in Rusland nog altijd zeer populair. Hun nummer *Gruppa Krovi* werd verkozen tot beste Russische rocksong aller tijden.

• Regisseur Kirill Serebrennikov onderbreekt zijn film op gezette momenten voor verrukkelijke videoclip-achtige intermezzo's waarin Russen op straat en in de tram in steenkolenengels nummers van onder meer Iggy Pop en Talking Heads zingen. Uit die sequenties, met over het beeld gekraste animaties, spreekt branie en lef.

• Sinds jaar en dag vraag ik mijn studenten

als ijsbreker in de eerste groepsbijeenkomst naar welke plek en tijd ze zouden reizen als ze toegang kregen tot een teletijdmachine. Bedrijfskundigen willen meestal naar de verre toekomst; economen verlangen vooral naar de sixties. Na het zien van *Leto* weet ik waar ik zelf naartoe wil: het Leningrad van begin jaren tachtig.

Het IJzeren Gordijn was nog intact, maar de revolutie smeulde al. Jongeren smokkelden lp's van Talking Heads, Blondie en David Bowie het land in en spelden op hun tienerkamer de songteksten van Lou Reed. Spotify en YouTube waren nog ver weg; dit was een tijd waarin je nog écht moeite moest doen om muziek te bemachtigen, waarin de overheid rockmuziek censureerde. Juist daardoor was muziek extra betekenisvol.

Een valse noot.

• Een scenario is er amper en Serebrennikov heeft zichtbaar moeite om een einde aan zijn film te breien.

• Twee bandleden die verliefd worden op dezelfde vrouw? Is er een groter cliché denkbaar?

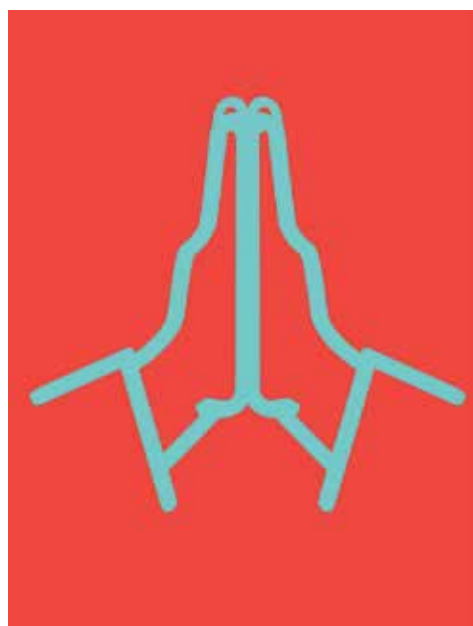
Het salomonsoordeel: Een frisse en bruisende zwart-witfilm over de underground muziekscene in Leningrad aan de vooravond van glasnost en perestrojka.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij *Lumière*

Wat dacht u van Flaubert?

Het moest er eens van komen! De president van Mexico heeft zich openlijk tot de koning van Spanje en de Paus gewend om excuses te eisen voor het brute geweld waarmee de veroveraars in de zestiende eeuw in zijn land huishielden. Men kan zich "daarbij wel iets voorstellen", zoals Nederlandse politici zouden zeggen. Onze eigen J.P. Coen was met Cortes vergeleken slechts een ondernemend koopman met wat vlekjes op zijn blazoens. Spanje werpt volgens goed gebruik de beschuldigingen van zich af. Daarbij vervullen de Spaanse nationalistenvanuit een zuidelijk boreaal gemoed een hoofdrol. Zo wijzen zij erop dat de grote Cortes niets ontziend optrad omdat hij beter dan de heersers thuis in Spanje, begreep hoe de Azteken gepacificeerd moesten worden. We wachten de volgende zetten op het schaakbord van de publieke opinie af. Ik moet bekennen dat ik mij bij de beoordeling van kwesties over verwerking van een onprettig verleden, er weleens te gemakkelijk vanaf heb gemaakt. Ooit moest ik om mijn doctoraalexamen te halen, een boek lezen over discriminatie. Daarin werden op grond

van veldwerk vijf strategieën vastgesteld om/hoe er mee om te gaan. Eén daarvan is mij

altijd bijgebleven als voor alle partijen onhandig. Vaak houden mensen, die zelf niet onder het onrecht hebben geleden, andere mensen, die het niet gedaan hebben, verantwoordelijk voor nare zaken uit een ver of nabij verleden. Dat leidt tot nutteloze escalatie of tot het negeren van de beschuldigende partij. Rationeel gezien is dat waar. Niemand is echter gebaat bij de bestendiging en toename van wrok. Niet manhaftig, maar wel wijs is de keuze, symbolisch, voor het kopje thee. De kern van de kwestie blijft dat gedane zaken geen keer nemen, maar dat een bevredigende oplossing moet worden gevonden. Een ander voorbeeld van deze moeilijke situatie is wat kan gebeuren bij een scheiding. Eén partij zegt tegen een luisterend oor: ik had nooit met die man of vrouw moeten trouwen. Daarop past maar één antwoord: zijn er kinderen? Erkenning van de gedane zaken zou dan uitgangspunt moeten zijn van alles wat volgt. Nu ik het toch over een schuldig verleden heb, een uitstapje naar de literatuur. Ik miste in de afgelopen Boekenweek over *Moeder de Vrouw* een oproep tot de boycot van Gustave Flaubert

en consorten. Ik las deze week zijn verslag over zijn reis door de Oriënt. Schaamteloze koloniale hoerenloperij uit 1850 op menige pagina. Mag ik alsnog actie verwachten?

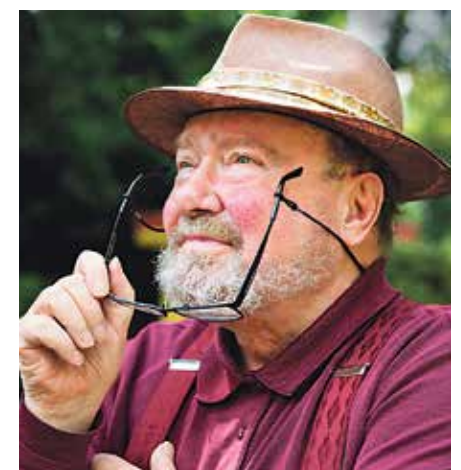

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Sandra Daas,

Catharien Kerkman, Bettina Geiling

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsan Erdogan, Silvia

Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas

Vaessen, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Yuri Meesen 043 - 38 85 385

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Wammes Bos, Ellen Krijnen,

Hans Philipsen, Mark Vluggen, Sally Wyatt

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud

Bovelandier

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op

de universiteit en op diverse locaties in

Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder

voorafgaande schriftelijke toestemming van de

hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden

overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paartjes

iedere week ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78

EUROBED MAASTRICHT:*beds-

mattresses-boxsprings-bedlinen-

duvets-pillows-and more!*BEST PRICE

GUARANTEED in stock-delivery possible

CHECK:WWW.EUROBED.NL

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

_____ € 3,00

_____ € 4,00

_____ € 5,00

_____ € 6,00

_____ € 7,00

_____ € 8,00

"Studie van de verdraagbaarheid en veiligheid van een oculaire coil"

Gezonde proefpersonen gezocht!

Wie en wat?

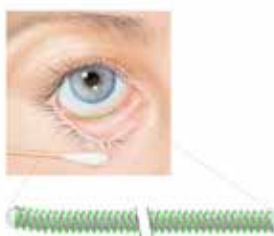
De Universiteitskliniek voor Oogheelkunde (MUMC+) zoekt 40 gezonde proefpersonen!

Achtergrond

Wij werken aan een nieuwe methode voor langzame, gecontroleerde afgifte van geneesmiddelen aan het oog, als alternatief voor oogdruppels. We gebruiken hiervoor een spiraalvormig metaal staafje, een zogenaamde oculaire coil. Het staafje kan worden gevuld met een (of meerdere) geneesmiddel(en) en eenvoudig onder het onderste ooglid worden geplaatst (vergelijkbaar met het inbrengen van een contactlens) zie figuur.

Experiment

In het experiment wordt een staafje zonder geneesmiddel geplaatst en uitsluitend gekeken naar het comfort van het staafje voor uw oog. Het staafje wordt onder het onderste ooglid van één oog gelegd voor een periode van 4 weken (dag en nacht). Het andere oog krijgt géén behandeling. Op specifieke tijdstippen zullen beide ogen worden gecontroleerd door middel van verschillende oogmetingen. Deze metingen duren ongeveer 30 min. Daarnaast zal er gevraagd worden om een vragenlijst in te vullen in verband met het comfort en de verdraagzaamheid. De totale duur van het experiment is 4 weken, met meerdere (9) bezoeken.

Exclusie criteria

Indien u contactlenzen draagt, kunt u niet deelnemen aan dit onderzoek, tenzij u akkoord gaat om deze niet te dragen tijdens de volledige duur van dit onderzoek.

Vergoeding

De vergoeding bedraagt €220 + reiskosten.

Voor meer informatie en aanmeldingen kunt u contact opnemen met...

Dr. Marlies Gijs Tel.: 043 - 387 2241 E-mail: marlies.gijs@mumc.nl

Drs. ing. Christian Bertens Tel.: 043 - 388 1847 E-mail: christian.bertens@mumc.nl

Have you got what it takes?

WANTED: LBG HEROES

We're looking for Guest Happiness Servers (a.k.a. receptionists) at Kaboom Hotel, Mabi City Centre Hotel and Townhouse Designhotel Maastricht!

Check www.lbg-hotels.com/en/vacancies

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

Friandises

Chocolatier

**De vermaarde pralines
van Maastricht**

**Wycker Brugstraat 55,
Maastricht**

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

18-04, 10.00 uur: mw.drs. Frederique E.C.M. Peeters	10-05, 16.30 uur: Inauguratie van prof.dr. Paolo Balboni
18-04, 12.00 uur: dhr. Maikel J.A.M. Bakens, MSc.	15-05, 10.00 uur: mw. Elvira C. Loibl, LL.M.
18-04, 14.00 uur: mw. Thyagi T. Ponnampuruma, MPhil.	15-05, 16.00 uur: mw. Laura W.M.E. Beckers, MSc.
18-04, 16.00 uur: dhr. Jurgen Peerlings, MSc.	16-05, 12.00 uur: mw.drs. Elisabeth (Lizzy) J.M. Driessen
24-04, 12.00 uur: Mr. Andreas Paulus, MSc.	16-05, 14.00 uur: dhr.drs. Mari Elshout, MSc.
25-04, 16.30 uur: Inauguratie van prof.dr. Roberto Lorusso	16-05, 16.00 uur: mw. Dorothea M. Kimenai, MSc.
26-04, 12.00 uur: dhr. Tobias Ruof, MSc.	17-05, 10.00 uur: mw. Maria (Marcha) C.T. Verheijen, MSc.
26-04, 14.00 uur: mw.drs. Kirsten K.B. Peetoom	17-05, 12.00 uur: dhr. Daniel Stinsky, MA.
26-04, 16.00 uur: Afscheidscollege van prof.dr. Ernst Homburg	17-05, 14.00 uur: dhr.drs. Hugo P. Sondermeijer
01-05, 14.00 uur: mw. Antonella Maselli, MSc.	17-05, 16.30 uur: Afscheidscollege van prof.dr. Coen Hemker
01-05, 16.00 uur: dhr. Peter van Doorn, MSc.	22-05, 12.00 uur: dhr. Jeroen Deenik, MSc.
02-05, 14.00 uur: dhr. Andrea Raso, MSc.	22-05, 14.00 uur: mw. Isabel A. Pinheiro de Almeida, MSc.
02-05, 16.00 uur: dhr. Nazareno Braitto, MSc. Double Doctorate KU Leuven - UM	22-05, 16.00 uur: mw. Steffie Hermans-Beijnsberger, MSc.
03-05, 12.00 uur: mw. Suzanne Zwaveling, MSc.	23-05, 12.00 uur: dhr. Christiaan (Stan) S.C. Vermeulen, MSc.
03-05, 14.00 uur: mw. Anna Pivaty, LL.M.	24-05, 10.00 uur: Mw. Carmen Veith, MSc
03-05, 16.30 uur: Inauguratie van prof.dr. Mariolina Eliantonio	24-05, 12.00 uur: dhr. Jan Hendrik Lohmeyer, MSc.
08-05, 10.00 uur: dhr. Hugo Confraria, MSc.	24-05, 14.00 uur: mw. Martina Čaić, MSc.
08-05, 14.00 uur: dhr. Robbert C. Maatman, MSc.	24-05, 16.30 uur: Afscheidscollege van prof.dr. M.G.J. Tilanus
09-05, 10.00 uur: mw. Johanne (Joan) H.M. van Geel, MA.	29-05, 10.00 uur: mw. Gonda F.J. Konings
09-05, 14.00 uur: mw. Marieke J. Hopman, MA.	29-05, 10.45 uur: dhr.drs. Darryl A. McGill
09-05, 16.00 uur: mw. Irene F. Kramer, MSc.	29-05, 12.00 uur: mw. Dorijn F.L. Hertroijs, MSc.
10-05, 10.00 uur: mw. Marie T. Ferreira Sequeda, MA.	29-05, 16.30 uur: Afscheidscollege van prof. dr. Harry C. Schouten
10-05, 12.00 uur: mw.drs. Maud H.E. Jansen	
10-05, 14.00 uur: mw. Lotte M. Knapen, MSc.	

Maastricht University

Interne vacatures

- **Assistant Professorship** in Macroeconomics (tenure track) at the Department of Economics, SBE, vacancy number: AT2018.359
- **Promovendus** (arts) FHML, School for Cardiovascular Diseases, CARIM- (Beeldvorming/Radiologie), vacaturenummer: AT2019.084
- **Medewerker Studentzaken**, FHML, vacaturenummer: AT2019.123
- **Administrative Assistant**, FSE, vacancy number: AT2019.124
- **Postdoc** FHML, Institute MERLN, division Instructive Biomaterials Engineering, vacancy number: AT2019.125
- **PhD candidate** FHML, School for Cardiovascular Diseases, CARIM-Biochemistry, vacancy number: AT2019.126
- **Onderzoeksverpleegkundige/onderzoeksassistent** bij FHML, NUTRIM School of Nutrition and Translational Research in Metabolism, vakgroep Voeding en Bewegingswetenschappen, vacaturenummer: AT2019.127
- **PhD candidate or postdoctoral researcher** FHML, School for Cardiovascular Diseases (CARIM)/Internal Medicine, vacancy number: AT2019.128
- **UI/UX developer**, FSE, vacancy number: AT2019.130
- **Medewerker Internationalisering** UM Student Desk, International Services Desk, SSC, vacaturenummer: AT2019.131
- **Researcher** - 6 Positions, BISS Institute, FSE, vac. number: AT2019.133
- **DataScience4Law Researcher**, FSE, vacancy number: AT2019.134
- **Ethics and Responsible Data Innovation Researcher**, FSE, vacancy number: AT2019.135
- **Researcher** "Smart Decision Making", FSE, vacancy number: AT2019.136
- **Smart Health Researcher**, FSE, vacancy number: AT2019.137
- **Smart Data Science Researcher**, FSE, vacancy number: AT2019.138
- **Smart Brain Science Researcher**, FSE, vacancy number: AT2019.139
- **Head of Department** of Micro and Public Economics, SBE, vacancy number: AT2019.140
- **Assistant Professor** of International and European Tax Law, FL, vacancy number: AT2019.142

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

Paulien

Elke donderdagochtend sport ik samen met Paulien. We volgen een les waarbij je een uur lang een buis vol grit heen en weer moet bewegen. Goed voor de buikspieren, schijnt. Paulien neemt altijd het matje rechtsvoor in de zaal: vlak naast de ventilator en tegenover de spiegel. Ikzelf neem altijd het matje dat daar zo ver mogelijk vanaf ligt.

De les verloopt steevast hetzelfde. Als Paulien de zaal betreedt roept ze iets. Bijvoorbeeld "hè getver" of "nou daar gaan we weer". Hierdoor vergeet ik vaak dat er ook nog andere mensen aanwezig zijn. Ik sta met mijn buis grit in mijn hand en kijk naar de Grote Paulien Show. "Hè getver! Heeft er nou iemand zijn matje op mijn plek gelegd?" Vervolgens sleept en duwt ze - een binnenhuisarchitect is er niets bij - net zolang tot ze haar plaatsje weer veroverd heeft. Even wat over en weer gekibbel met de vrouw die elke week standvastig achter haar staat (ik noem haar 'de Meeloper'), en dan begint de muziek.

De eerste paar minuten verlopen zonder tumult, maar dan moet er iets met het matje gebeuren. De Meeloper ontwijkt soepel een paar rondvliegende ledematen van Paulien, die puffend een ruim aantal vierkante meters inneemt om de hare uit te rollen. "Kan die muziek even op pauze? Het tempo ligt me veel te hoog!" Gehoorzaam snelt onze fitnessjuf naar de stereo-installatie. We wachten op Paulien. Na het gebruik van het matje begint het volgende nummer en bewegen we onze armen ritmisch op en neer. Iedereen, behalve Paulien. Die staat met open mond naar een dame aan de andere kant van de zaal te kijken. "Kijk nou! Die doet het verkeerd! Zo moet dat toch helemaal niet, met die schoudertjes opgetrokken tot aan je oren?" De Meeloper is ook opgehouden met bewegen en knikt overdreven. "Slecht voor je nek," beaamt ze. Verder spreekt niemand.

Ik heb nu al drie lessen met Paulien gevolgd, en het verbaast me dat niemand haar aanspreekt op haar gedrag. Toegegeven, ik heb ook nog geen actie ondernomen, maar ik zie mijzelf eigenlijk nog als proef-aanwezige. De andere dames kennen Paulien al veel langer, dus zou het bijna ongepast zijn als ik mij er als nieuweling opeens mee ga bemoeien.

Misschien, bedacht ik, moet ik ook wel gewoon even wennen aan Paulien. Mijn opa zei altijd: "Je hebt mensen, en je hebt potloden". Ik snap nog steeds niet helemaal wat hij ermee bedoelde, maar iets zegt me dat het op Paulien wel van toepassing kan zijn.

Cato Boeschoten

“We gieten de minderjarigen niet vol met alcohol”

Praeses Circumflex versus Praeses Extravaganza

Daan ten Haaf (22), klaar met bachelor International Business, nu bestuursjaar, is voorzitter van SV Circumflex

Aantal actieve leden: 500

Betekenis Circumflex: "Het accent - dakje - in het Frans, maar ook het dakje boven het hoofd van de student. En de ramus circumflexus is de kransslagader die het hart van bloed voorziet, wij voorzien de student van een mooie tijd."

Marcus van Dijk (20), derde (de facto tweede)-jaars International Business, is voorzitter van MHD Extravaganza

Aantal actieve leden: "6 à 10, inclusief bijvoorbeeld een coschapper en iemand die net is gepromoveerd."

Betekenis Extravaganza: "De oprichters stonden destijds bij een flipperkast met deze naam erop. En we zijn net een klein beetje anders dan het doorsnee dispuut."

Op de website van Extravaganza staat een indringende tekst over de tijd waarin het dispuut werd opgericht. In 1990, valt er te lezen, was alles anders: geen euro, geen haast met de studie, geen demonisering van studenten, enzovoorts.

Worden studenten tegenwoordig gedemoniseerd, Marcus?

Van Dijk: "Haha, nee, dat betekent niks, de site is *outdated*, die is gebouwd door een oud-lid, en vanwege spaarzaam contact en miscommunicatie weten we niet hoe we het moeten aanpassen, we hebben de codes niet."

Maar jullie zijn wel 'anders' dan andere disputen.

Van Dijk: "Ja, dat wel, we zijn onafhankelijk, zo onafhankelijk zelfs dat we uit Onafhankelijk Maastricht zijn gestapt." Dat is de koepel van de niet aan een vereniging gebonden disputen, waar bijvoorbeeld de universiteit mee overlegt als het gaat om gedragscodes. "We zijn er vier jaar geleden al uitgestapt, de contributie was nogal hoog, en je kreeg wat promotie via het Inkomboekje maar dat kun je ook zelf apart regelen."

Ten Haaf: "Als je daaruit stapt ben je dus wel echt onafhankelijk."

Van Dijk: "Klopt, maar we houden ons wel netjes aan de regeltjes hoor, we gieten de minderjarigen niet vol met alcohol, en de A-tijd is sowieso veranderd. Die was lang en streng, daar had niemand meer zin in, we gaan niet lullig doen tegen aspirant-leden. De bedoeling is dat je close met ze wordt, dan moet je ze niet helemaal de grond in trappen."

Circumflex kreeg een waarschuwing van het UM-bestuur over de ontgroening.

Ten Haaf kijkt verstoord: "Dat was twee jaar geleden, het was iets kleins, makkelijk te verhelpen." Hij gaat niet vertellen waar dat om ging, wel dat "er extra afspraken zijn gemaakt met de verenigingen, er zijn dingen aan de gedragscode toegevoegd, bijvoorbeeld dat mensen altijd minimaal zes uur slaap per nacht moeten hebben". De ontgroeningsexcessen "in het noorden" hebben geen invloed in Maastricht, zegt Ten Haaf, behalve dat er "een vergrootglas op ons ligt en dat is alleen maar goed". Geen last van kritische sponsors? Nee hoor, hoe kom ik erbij?

Van Dijk: "Maar onder studenten merk ik het wel. Het stereotype imago van verenigingen en disputen maakt dat er minder animo is."

Het ledental van CF is al een aantal jaren stationair. En de samenstelling?

Ze begonnen in 1971, nog voor er hier maar een universiteit bestond, als hbo-vereniging. "maar nu levert de universiteit 90 procent van de leden", zegt Ten Haaf.

Van Dijk: "Dat zie je in het noorden ook, bij grotere verenigingen wordt er op hbo'ers neergekeken, die heten dan 'cursisten.'" Nee, zegt Ten Haaf, "op hbo'ers wordt bij ons totaal niet neergekeken. Dat er minder komen ligt denk ik vooral aan de Inkom, daar krijgt de uni alle *exposure*."

En buitenlandse studenten? De internationals? Ten Haaf: "Hun aantal valt mee."

Hoeveel het er zijn? "Twintig."

Op 500 leden? Dat is 4 procent. Valt dat mee?

Ten Haaf: "We gaan met de Landelijke Kamer van Verenigingen kijken wat we eraan kunnen doen, zien of er animo onder internationals is, er komt een landelijke enquête onder bachelor- en uitwisselingsstudenten."

Is de toegankelijkheid voor hen niet ook een probleem?

Ten Haaf: "Bij de Inkom krijgen ze alle gegevens in het Engels, we zijn compleet open."

Maar organiseert CF activiteiten in het Engels? "Nou ja, je kunt denken aan taal-cursussen. Inderdaad, ik keer het om: dan kunnen ze Nederlands leren. Dat is een mooie manier om kennis te maken met onze taal en cultuur. Verder niets, we gaan geen dingen in het Engels doen. Je kunt een vereniging niet forceren."

Van Dijk: "Wij hebben een Duitser in het dispuut, die leert Nederlands. Bij Abraxas zit een Fransman, hetzelfde verhaal. In het dispuutleven wordt Nederlands gesproken."

Ten Haaf: "Precies."

Van Dijk: "We leggen dingen uit."

Ten Haaf: "Er is een cultuurverschil. Nederlanders weten wat ze kunnen verwachten van verenigingen en disputen, internationals niet. En dan komen ze dus niet."

Van Dijk: "Inderdaad, ik heb het vaak aan buitenlandse vrienden moeten uitleggen: waarom ben je erbij, wat heeft het voor nut?"

En als de universiteit internationale instroom afdwingt, als subsidievoorwaarde bijvoorbeeld?

Ten Haaf: "Zo'n sanctie? Dat zou absurd zijn. Je zal toch eerst moeten weten of er animo is bij die groep."

Wammes Bos

Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl
Foto: Loraine Bodewes

